

Тудорка (влиза).

Ти тука ли си?

Исакъ.

Ами, че какъ! Тръба да се надгледва, чедо мое, да не удари нъкакъ на криво. Ами ти?

Тудорка.

Устави се! азъ се измъчихъ съ Мария: страхъ ме бѣше да не дойде тукъ и да намъри чичя си... Тя, глупата, мисли, че всичкото е за Сима. А Симу...

Исакъ.

Знамъ, знамъ... И пратеникътъ утиде подиря му, но — тсъ сега за това. Ами видя ли какъ сладичко се проштавахъ двамата братчета? Е-хе! съкашъ, че бѣхъ гълъбчета.

Тудорка (смѣе се).

То стана много хубаво! Само, тате, да се махваме отъ тукъ, да не би да ни намъри нъкой... знаешъ, дяволътъ си нѣма работа...

Исакъ.

Не бой се. Иванку е далъ заповѣдъ на стражата да ме пуштатъ на съкъдъ, ама — ти добръ казвашъ, да се махваме...

(Утиватъ си).

